

Отечество любезно, как хубаво си ти!

Това стихотворение е изградено в 5 части, в 5 завършени циклични строфи. Първата строфа започва с възклицание, изведено и като заглавие на творбата, изпълнено с възрожденски патос със страстно желание да бъде убеден читателят, да бъдат събудени сетивата му за красотата на родната природа. Като на филмова лента се сменят омайни картини, душата се къпе в багрите на цветовете в лъчистите брилянти на небето.

Втората строфа започва и завършва с риторичен въпрос въздействащ като възклицание. В нея са разкрити богатствата на кръстопътната ни земя, сбрала "всички блага и дарове, на Изтокът светлината, на Югът аромата".

Третата строфа с отрицателната форма на риторичния въпрос внася напрежение и полемична нотка в одическия патос

ОТЕЧЕСТВО НЕ СИ ЛИ ДОСТОЙНО ЗА ЛЮБОВ?

В тази строфа се появява образът на странника, който ще се разгърне в следващите строфи. Напрежението расте с натрупване на риторичните въпроси, накъсването на строфата – период на кратки синтактични единици.

В четвъртата строфа полемиката нараства в антитеза, като на красотата на родната природа е противопоставено бездушието на съвременния човек, сравнен с последната строфа с дивите животни – сравнение което не е в полза на човека. Човекът е изгубил сетивата си, способността да харесва и да обича, и постепенно се превърна в жалък и нещастен чужденец. Удивителна е прозорливостта на Патрирха на българска литература, удивителен е стремежът да бъде превръщан народният поет в патриотическа идеология – във всички читанки се публикуват само първите 2 строфи от тази прекрасна творба и така познатият за всички Вазов в крайна сметка се оказва недостатъчно опознат, защото някои не разбират че критическият патос също е форма на родолюбие!

В тази творба има класическа, риторическа схема. Тя започва с въведение като след това е поставено своеобразно теза с жъзклицанието “Сега съм у дома!”

ЛИНЕЕ НАШТО ПОКОЛЕНИЕ

Заглавието изразява социално духовна квалификация на Вазовия съвременник.

Тази творба е синтез между горчив размисъл за човешката деградация и в същото време звучи като апел към бълг. Племя че е време да осъзнае своята отговорност която носи към бъдещото поколение. Освен чрез песимистичен дух Вазов разкрива героите на новото време и чрез сатирата.

В стихотв се налага възрожденският мотив за колективния сън, пагубния обществен застои и слажното историческо минало са глажни теми тук.

Целта на творбата е ДУХОВНОТО ОБЕЗДУШАВАНЕ НА НАРОДА. Има много метафори :”убийствен мраз”, “посокоа няма в нашия пъ”, “тесни гърди”, “злоба не кипят”! Епитет плюс инверсия : “племя закъсняло”, “задачи славни”! Ритор. яъпроси: “живееш ли мреш ли ти не знайш”. Глаголът “стресни се” е императивен глагол, скойто Вазов апелира. Третата строфа е зов за пробуждане. Петата молитва към Бог, а шестата пожеланието към народа! От стихосбирката “Поля и гори”.!!!